

На Дніпрі

Наталя Забіла

1

Над Києвом сонце липнєве блищить.
Тролейбус по вулиці весело мчить,
а в цьому тролейбусі їдемо ми –
звичайно, із мамою, а не самі.
Зі мною улюблена лялька моя
у платті новому, в такому ж, як я.
А брат мій везе корабель з мотузком
і, мабуть, вважає себе моряком!
Ми швидко мчимо, обганяєм людей,
в вікно поглядаєм на стрічних дітей:
напевно, не знає ота дітвора,
що ми поспішаєм на берег Дніпра!
Обабіч каштани високі й стрункі
розкинули широко пишні гілки.
Тролейбус ліворуч звертає за ріг:
розлогий Хрещатик попереду ліг.
У вікнах будинків поблискує скло,
торік ще будинків оцих не було...
– Ну й гарні будинки! На дах би я зліз,
З десятого поверху глянув би вниз!..
Усе тільки б лазили ці хлопчаки!
А я поливала б ці гарні квітки.
Ой квітів – в який би не глянути бік!
Вся площа засипана – просто квітник.
Хороший наш Київ, веселий такий!
І любо нам їхать в машині швидкій.
Та ось і зупинка. Виходьте, пора!
Скоріше, скоріше ходім до Дніпра!

2

Тут мама за руки обох нас взяла
й широкою площею нас повела.
Ми входимо в сад, під зелені гілки,
по сходах спускаємось вниз, до ріки.

Там біля причалу стоїть пароплав.
Здається, що саме він нас дожидав,
бо тільки-но мама купила квиток,
якраз залунав нетерплячий гудок.
За бортом хлюпочуться хвилі страшні,
та тільки не боязко зовсім мені,
відходжу від борту тому лише я,
щоб в воду не випала лялька моя.
А ось на Юрка подивіться в цю мить!
Він, брови насупивши, гордо стоїть.
Стоїть, уявляє, що це океан,
а сам він, звичайно, старий капітан!

3

Привітливе сонце нам плечі пече.
Босоніж ступать на пісок гаряче,
зате ж як приємно у воду пірнать,
купатись, плескатись і бризки здійснять!
А потім отут на м'якому піску
під кущик лозовий лягти в холодку,
лежати й дивитись, як в дальнюю путь
пливуть пароплави і баржі пливуть.
А мама нам каже: – Погляньте, яка
ця наша велика, могутня ріка!
Путі та дороги в Дніпра немалі:
початок бере він в російській землі,
тече між густих білоруських лісів,
крізь всю широчінь українських степів
і потім у Чорнеє море впада...
І крутить турбіни дніпрова вода
й несе на собі пароплави й човни,
і скрізь напуває зелені лани.
Та зовсім вже скоро настане пора,
коли ще прибуде роботи в Дніпра:
нові гідроелектростанції люди зведуть,
блискучі дроти від Дніпра проведуть,
щоб марно він силу свою не губив,
щоб людям він діло корисне робив;
електрика скрізь побіжить по дротах
і рухати буде машини в степах,

і хліб золотий там уродять поля –
ще краще розквітне чудова земля!
Отож пам'ятайте і знайте, яка
ця наша велика, могутня ріка.
Дніпро перед нами блищить і тече...
Ану, маленята, скупаймося ще!

4

По хвилях поважно Юрків корабель
пливе до якихось незнаних земель.
Убрід капітан поспішає слідком
і стримує біг корабля мотузком.
Схотіла скупатись і лялька мала,
і я по мілкому її повела.
Та раптом підкралася хвиля до нас
і ляльку із рук моїх вирвала враз.
Я в воду ступнула, до неї тягнусь,
та далі вже глибоко, далі – боюсь!..
– Ой-ой, – закричала розгублено я, –
рятуйте! Загинула лялька моя!
І сталося б, мабуть, нещастя страшне,
коли не почув би Юрасик мене –
він зразу побіг, і на ляльку зирнув,
і, часу не гаючи, в воду пірнув.
Руками, ногами по хвилях він б'є,
все ближче і ближче до ляльки стає,
пливе і пливе, докладає зусиль –
і ляльку за ноги схопив серед хвиль!
А мама до нього біжить навпростець
і радо гукає: – Який молодець!
Безстрашно поплив на такій глибині,
де, бачте, вода аж по груди мені!
Не буду ніколи сміятись з Юрка
за те, що він з себе вдає моряка:
коли на Дніпрі він поводитьсь так,
то буде на морі він справжній моряк!

5

Вже знизилось сонце на небі давно,

і десь за Подолом сідає воно,
і ми у зворотну рушаємо путь.
А хвилі дніпрові течуть і течуть –
туди, де горять Дніпрогесу вогні,
туди, де будують споруди міцні,
повз села та ниви й великі міста,
де все по-новому щороку зроста...
Ми їдем на той бік. Висока гора
відбилася тінню у водах Дніпра,
а Київ наш рідний стоїть на горі
і весь золотіє в проміннях зорі.